

'La novetat' de Mareta Bufona

Parlem amb la banda vilanovina sobre el seu nou EP 'La novetat'



Mareta Bufona | Joan Thelorious

Mareta Bufona fa anys que va construint un camí artístic propi. Amb *L'amic mecànic* (Bones Festes, 2019), el seu segon treball, la banda vilanovina va definir el seu so melòdic, amb guitarres molt ben cuidades i un estil que orbita al voltant del pop-rock alternatiu. Ara, amb tota una pandèmia pel mig, la banda ha apostat per tornar al format d'EP i publicar *La novetat* (Bones Festes, 2022): un treball de tres cançons, en què el rock alternatiu del tombant de segle pren força amb unes lletres que reflecteixen algunes inquietuds de la generació mil·lennista.

2 anys després de l'últim disc, torneu amb un EP curt de només tres cançons. Per què us heu decantat per fer un treball curt i no pas un àlbum de llarga durada?

Llorenç Orriols: Vam treure el segon treball quatre mesos abans de l'esclat de la pandèmia. Això va fer que no poguéssim fer una gira de presentació amb cara i ulls, i poder amortitzar tot l'esforç, tan econòmic com, sobretot, creatiu, que suposa crear un disc. La idea de fer un EP ens ha encaixat molt bé, perquè ens permet oferir noves cançons i a la vegada poder mantenir als directes gran part del repertori de *L'amic mecànic*.

Marc Bala: Si publiquem menys cançons podem seguir donant la tabarra més sovint. I, tot plegat, és més divertit. No ens hipotequem en la direcció que ha de prendre la banda o reafirmar-nos en un nou so... Simplement, anem fent, que ja és una mica la nostra filosofia de vida.

Clara Pinya: Personalment, també m'agrada aquest model més immediat d'anar traient coses en petites dosis. Així, ens assegurem que tothom escolta el disc sencer [RIU]. Gravar un 'curta durada' permet gaudir més del procés i, en el nostre cas, també ha servit per consolidar-nos després de la meua incorporació i d'un període d'aturada.

Què us ha aportat la incorporació de Clara Pinya?

M.B: Amb la Clara tot és facilíssim i divertit. Ja era amiga de la banda i havia vingut a veure'ns

als concerts. M'agrada pensar que el projecte s'ha contagiats una mica de la seva personalitat vital i simpàtica!

L.O: La veritat és que ha estat una gran sort que la Clara s'hagi incorporat al projecte. En Roger Ribera, el nostre antic baixista, és un molt bon amic i un gran músic, així que trobar algú que li'n pogués agafar el relleu no semblava una tasca gaire senzilla. En canvi, amb la Clara vam congeniar des del minut zero, i ha estat tot facilíssim!

C.P: Tenint em compte que també soc qui acostuma a conduir i a portar-los amunt i avall, no crec que es puguin queixar! [RIU]. Bromes a banda, estic molt agraïda de poder tocar a **Mareta!**

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0C7XL39SLBc>

"Distopia domèstica" presenta un futur sense gaires al·licients per a gaudir de la quotidianitat. Realment veieu així el futur pròxim o simplement esteu mostrant el vostre costat més fatalista?

L.O: Veient les notícies, pots pensar que res indica que hàgim d'anar cap a millor. El món postapocalíptic que es descriu a la cançó beu més de la ciència-ficció de pel·lícules com *Waterworld* i videojocs com *Fallout*, que no pas dels nostres pronòstics mundials. De fet, és una cançó més aviat divertida, de plantejar una exageració tan gran com que arribarà la fi del món i encara t'estaràs molestant pels problemes de convivència que sorgeixen amb la parella o els companys de pis.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=3HEuQviC3fQ>

A "La novetat", treballeu amb molta cura els arpegis de les guitarres. Com treballeu els arranjaments i el so de les guitarres?

M.B: Aquests arpegis van sortir mig improvisats tocant amb el Llorenç. Sovint, treballem a partir d'un motiu o idea que ens agrada. En aquest cas teníem l'arpegi i li vam buscar uns acords. És com anar muntant una lasanya, tot per capes. Una miqueta de sal i pebre al gust i llest per servir! El so de les guitarres té un secret que no revelarem, però el podeu anar a descobrir a El Colmado Records, el nou estudi del Vidal Soler.

C.P: Gravar a El Colmado ha estat un plaer, tant a nivell personal com creatiu.

M.B: Les guitarres estan molt bé, però recordo que vam fer 3 o 4 versions diferents de la línia de baix fins que ens va convèncer. És un dels avantatges (o inconvenients) de muntar les cançons directament a l'estudi de gravació.

A "Els nets de la Pirelli" recordeu la fàbrica de la primera multinacional que va aterrar a Vilanova. Quin impacte ha tingut la Pirelli per a una generació com la vostra?

M.B: El títol de la cançó és una mena de "digue'm que ets de Vilanova sense dir que ets de Vilanova". La nostra generació està marcada per ser nets de treballadors i treballadores de la Pirelli. Un dia ho vam posar en comú i ens va fer gràcia.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=RZnHvSwHpHQ>